

«Це не лише історія життя однієї жінки, це маленька краплина історії великої повоєнної хвилі еміграції українців до Канади. Що їх гнало у світи, чому покинули Батьківщину і пішли шукати щастя в інші землі? Дорікнете, що таких трагічних життєвих історій знайдете в кожній українській хаті чи то на заході України чи на сході? Так, це правда. Але я хотіла зберегти та передати життєву історію людини, яка жила та працювала поруч з нами. Наталка Таланчук (Гребінська), довголітній член Організації Українських Націоналістів, активна діячка Співки Української Молоді та Ліги Українок Канади (колишня назва Об'єднання жінок Ліги Визволення України, організація, якій виповнилось 60 років). Я чула багато життєвих історій людей з Галичини, та доля Наталки Таланчук вразила мене ще й тим, що вона народилася в східних областях України, в Дніпропетровську.

Як було там, в ті страшні часи?...»

На презентації в Едмонтоні зібралися діти та внуки Наталки Таланчук, її подруги та друзі по організації, громадські діячі і прості українці, щоб віддати шану невтомній трудівниці та людині.

Організатором святкового вечора виступила Ліга Українок Канади відділ в Едмонтоні на чолі з Іванкою Шевчук.

Про життєву історію своєї мами, її переживання та приїзд до Канади розповіла Оксана Процюк-Чиж. Вона відвідала Музей еміграції "Pier 21", який знаходиться в Галіфаксі і куди припливали кораблі з емігрантами на борту. В музеї немає нічого про українців, які прибули до Канади після Другої світової війни. Пані Оксана, як донька українських емігрантів, знаючи та переживаючи долю своїх батьків та тисячів таких самих як її батьки, стала ініціатором проекту "Pier 21". Історія повинна бути записана та залишена для нащадків.

Голова Крайової Управи Ліги Українок Канади Христина Бідяк, яка є також дочкою повоєнних емігрантів, розповіла, що саме ця організація взяла на себе втілення в життя проекту Ліги "Pier 21" – створення виставки про повоєнну хвилю еміграції та збереження історії про цих надзвичайних людей, які будували Україну далеко за її межами. Христини Бідяк зазначила, що видання книги "Доля" є лише однією зі сходинок цього проекту.

«Доля Наталки Таланчук – це доля багатьох українців, які були змушені покинути свою рідну землю. Шлях їм був нелегким – дорога терниста через буревії війни, через тюрми, через табори, але іскра націоналістичного духу, іскра віри у Велику Ідею ніколи не згасала. Горіла у них незгасима палка любов і вірність Батьківщині. Схиляємо голови в пошані до Вас, дорога подруго Наталю. Ви пережили справді дуже важкі роки Голодомору, війни, боротьби та еміграції. Але по при все, Ви змогли зберегти і розбудувати маленьку Україну в Канаді і передати нам членкиням Ліги Українок Канади та всім наступним поколінням смолоскип безмежної любові та служіння своему народові»

Члени Спілки української молоді в Едмонтоні читали уривки з книги, читали схвильованими голосами, переживаючи разом з героїнею, якій було в той час стільки ж років як їм тепер. Вони мали з чим порівняти. Теперішнє спокійне та мирне життя, з тим, що було там – в Україні, де не знав що тебе чекає завтра. А завтра, може і не настати...

Зі словом виступила і сама героїня книги. Скромна на похвали до себе, та не скромна у віддачі себе громадській роботі, задала питання «Чому про мене книжка, чи я така надзвичайна?» Так, звичайна і незвичайна. Єдина донька священика, яка пережила голод 1932-33рр, арешт батька та відбуття його покарання на Соловках, повторний арешт, смерть матері під час війни, життя та боротьба в лавах Організації Українських Націоналістів, примусові роботи в Німеччині, виїзд до Канади, громадська робота. І невідомість, що сталося з її татом? Це залишилось болючою раною на все життя. Що сталося з ним, її “папочкою”?

Під час написання книги, Наталка Попович шукала інформацію про батька Наталки Таланчук Арсенія Гребінського, звертаючись до зовсім незнайомих людей в Дніпропетровську. Таки знайшла...розстріляли, а родині казали, що засудили до десяти років таборів без права переписки.

Пані Наталка Таланчук вдячна за цю інформацію. Відкрилася маленька завіса ще однієї долі. Однієї з сотки тисяч доль репресій 1937 року. Прикрасили програму презентації виступи знаменитого едмонтонського хору Верховина та танцювального ансамблю.

“Доля”-яке, справді, важливе та глибоке за змістом слово.

“Не нарікаймо на свою долю, все пізнається в порівнянні”–так підписує свою книжечку автор Наталка Попович. І справді, не нарікаймо на свою долю, а трудімося, борімося та поборюємо...

Ліга Українок Канади, <http://maidan.org.ua/static/news/2011/1309287726.html>